

[Socialministeren.]

Det ærede medlem rejste også spørgsmålet om, hvorvidt disse satser eventuelt var kommet i et skævt forhold til sygepenge og sygeforsikring, særlig med henblik på de selvstændige. Jeg vil gerne sige, at hvis det er tilfældet — og det er måske tilfældet — så er det nok ikke satserne her, der er noget galt med, men så er det sygeforsikringssatserne. Jeg ser sådan på det, at vi står over for en periode, hvor vi må hæve sygedagpengesatserne, for de er kommet ud af trit med både forsikringsdagpengene og arbejdsløshedsdagpengene.

Der blev stillet et par konkrete spørgsmål til mig. Det ærede medlem hr. Helge Nielsen spurgte, hvordan det forholdt sig med dagpengereguleringen for tidligere tilskadekomne. Dertil kan jeg svare, at der allerede ved loven af 27. maj 1964 i § 2, stk. 2, er givet hjemmel til at forhøje alle dagpengene, der udbetales efter 1. april 1965, uanset tidspunktet for ulykkestilfældets indtræden. Forhøjelsen svarer ganske til de nu foreslåede forhøjelser af renten. Det tog vi altså allerede højde for ved den foregående regulering.

Det ærede medlem fru Clara Munck spurgte mig, om vi forhandlede med forsikringsselskaberne, sidste gang vi havde tilsvarende lovforslag til behandling, og spurgte, om vi nu havde forhandlet med forsikringsrådet. Hvis man skulle forhandle ud ad huset, måtte man vel tænke på forsikringsrådet, hvori begge parter er repræsenteret. Men forsikringsrådet er en vejledende appelinstant og er vel ikke beregnet til forhandlinger vedrørende mere, om jeg så må sige, politiske afgørelser. Derfor er der ikke forhandlet om satser med nogen ud over socialministeriets egne folk.

Jeg kan yderligere sige, at jeg mener, vi ved at sætte 5 års garantien ind har taget et vidtgående hensyn til arbejdsgivernes forpligtelser. Vi mener ikke, at vi løber nogen risiko derved, tværtimod, vi skal nok nå at spare de reserver op på de 5 år, men omvendt mener vi, at når vi pålægger en årlig udgift på 5 mill. kr., måtte vi gå til at strække reserveopbygningen over 5 år, således at der blev givet et pusterum for arbejdsgivernes ulykkesforsikring.

Jeg går ud fra, at det ærede medlem fru

Clara Munck er opmærksom på, at de tilfælde, der er nævnt i §§ 55, 58, 59 og 74, drejer sig om helt frivillige forsikringer, og at der vel ofte knytter sig tillægspension eller tillægfsforsikring af forskellig art dertil; derfor kan vi ikke umiddelbart bruge dem til sammenligning, men selvfølgelig er jeg villig til i udvalget at gå ind på at beregne også disse forsikringer for at se, hvad vi skal gøre. Om der skal gøres noget, stiller jeg mig noget usikkert over for på forhånd.

Jeg takker for den principielle tilslutning.

Helge Nielsen: Da jeg forberedte mig til denne ordførertale, kiggede jeg lidt på den debat, der blev ført op til folketingsvalget i september måned, og dér faldt jeg over en valgannonce, indrykket af det konservative folkeparti i nogle ugeblade. Her udtalte det ærede medlem hr. Poul Møller — jeg beder om den højtærede formands tilladelse til et kort citat —:

„Mennesker, der rammes af en katastrofe, som gør dem uegnede til at forsørge sig selv og deres nærmeste, bør ikke nøjes med en bistand, der svarer til et eksistensminimum.“

Det er rigtigt, som det ærede medlem fru Clara Munck sagde, at det ærede medlems partis ordfører ved første og anden behandling af ulykkesforsikringslovforslaget sidste år udtalte forbehold over for forhøjelserne; jeg havde da en særlig glæde af at læse disse udtalelser fra valgkampen, idet jeg havde troen på, at de konservative denne gang ville gå mere helhjertet ind for disse forhøjelser. Jeg indrømmer, at mine forventninger ikke helt er slået til på nuværende tidspunkt, men jeg håber, at vi under udvalgsbehandlingen alligevel kan komme til enighed om at forhøje disse satser, som jeg finder er absolut rimelige forhøjelser.

Clara Munck: Jeg kan da på forhånd stille det håbefulde ærede medlem hr. Helge Nielsen i den situation, at han sikkert med rette glæder sig. På den anden side må det være rimeligt, at jeg her i tinget på min gruppes vegne gør opmærksom på, at det netop er regeringen, der — jeg havde nær sagt ustandselig — gør os opmærksom på, at den økonomiske udvikling, vi står i, bl. a. skyldes, at man her i det høje ting har godkendt udgiftslovene. Derfor er det